

Sjemmel i en bestaaende Lov. Men jeg beklager, som sagt, at den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) har bragt dette Punkt frem; thi det Rigtigste er at holde ubetinget fast, at Principspørgsmaalet ikke foreligger her. Det kommer ikke her i Betragtning, hvorledes man tænker om denne Sag, om man sætter Finantsloven over alle andre Love eller ikke. Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds var derfor aldeles uberettiget til at sige, at jeg har skruet denne Sag op; hverken jeg eller nogen Anden har gjort det uden netop den ærede Rigsdagsmand selv og hans i Motiverne fra ham forskellige, men i Konklusionen enige Medforslagsstiller, den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. W. Nimestad). Det er de to eneste Medlemmer, som have skruet denne Sag op, medens vi Andre have søgt at dæmpe den og vise den tilbage. Forresten er det mig hjært at udtale min Anerkjendelse af, at den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds virkelig i sit sidste Foredrag har søgt at argumentere, og ikke — alene med een Undtagelse — at op-hidsse; jeg har derfor ikke denne Gang nødvendig mit Svær at vise tilbage Ytringer af den Bestaffenhed, at de nødvendig maae lyde her i Forsamlingen. Den ærede Rigsdagsmand har holdt sig til, hvad der fra hans Standpunkt er Argumenter, og mellem dem er der eet, som jeg troer det rigtigt endnu engang at omtale. Den ærede Rigsdagsmand siger: „Hvorfor skulle vi paatage os en saadan stadig Forpligtelse, naar der paa Kommunens Side staer et X, som vi ikke kunne raade over?“ Denne Tale har lydt adskillige Gange og klinger alt bekendt. Jeg skal derfor forsøge at godtgjøre, at der ikke i den Henseende er noget X, noget Ubekendt, som udtrykker Kommunens Forpligtelse; men at tværtimod, medens Statens Forpligtelse efter den hele Ordning er indskrænket til at hvide et aarligt Bidrag af 38,000 Rd., saa er Kommunens Forpligtelse efter Loven aldeles ubegrænset, og altsaa ikke noget X, men den Størrelse, som den til enhver Tid

værende Justitsminister vil lægge ind deri. Naar de ærede Herrer ville tage Lovene for sig, ville de see, at det i dens § 7 er bestemt, at de nærmere Forrifter med Hensyn til Personalets Antagelse, Lønning og Afstedigelse, samt angaaende Fordelingen af Forretningerne mellem Politiets Embedsmænd og de hele Personales Tjenesteforhold og Pligter bestemmes deels ved Regulativer og deels ved Instruxer, som affattes af Justitsministeren „efter Forhandling“ med Kommunalbestyrelsen. Der kræves altsaa ikke engang Kommunens Samtykke til dette Regulativ eller denne Instrux, for at de kunne træde i Kraft, men kun, at Justitsministeren forhandler med den derom; har han gjort det, saa kan han strengt taget udstede Regulativet og Instruxen, som han selv vil. Den ærede Rigsdagsmand syntes næsten at beklage, at Kongen som den øverste Tinde af Statsmagten ikke er med; men det kan han dog ikke med Dette beklage sig over, thi han har selv været med i § 6 at gjøre Ansættelserne afhængige af Justitsministeren og ikke af Kongen. Den ærede Rigsdagsmand har ikke gjort Forsøg paa at gjøre Kongens Beslutning til Betingelse for noget af Punkterne i denne Lov undtagen i § 8. (Tscherning: Jo i § 17!) — ja, § 17 skulle vi strax komme til — men ellers har den ærede Rigsdagsmand været med at foreslaae, at Ansættelser, Afstedigelser, Regulativer osv. skulle være afhængige af Justitsministeren. Nu spørger den ærede Rigsdagsmand: Hvad Nødvendighed har Folkethinget over Justitsministeren? Ja, tillader jeg mig at svare, hvad Nytte har saa hele Grundloven? Hvad nytter Grundloven i det Hele taget, naar de ærede Herrer, som sidde ved Ministerbordet, ere ganske uafhængige af os? Var det Tilfældet, saa kunde vi meget let blive færdige; vi kunde da paffe sammen og gaae med det Samme. Men det er heldigvis ikke Tilfældet. Den ærede Rigsdagsmand vil ligesaa godt som Nogen holde paa, at Folkethinget udøver stor Indflydelse paa dem, der sidde ved Ministerbordet, og at det for den danske Rigsdag er en positiv Mulighed for, at